

ГИМНАЗИЈАЦ

ЛИСТ УЧЕНИКА И ПРОФЕСОРА ГИМНАЗИЈЕ
САВА ШУМАНОВИЋ У ШИДУ

Шид • Октобар - 2009. • Година VI • број 17.

Гимназијац

ПОЗДРАВ ПРВАЦИМА

Јесен 2009. богата и родна, мирисна, сунчана, топла... Другачија од других јесени, продужено лето. Он је што је у њој исто јер увек уноси радост у поприлично сивило нашег просветарског живота, јесте почетак нове школске године и нова, непозната лица у ученицима, школским ходницима. Стасала је још једна генерација средњошколаца - гимназијалаца, генерација 1994. године. Зачујеног погледа, суждржаних осмеха, помало забринути, мирни чак и они који то иначе нису, са једва приметном нервозом пред непознатим, дошли су по знање и несвесни да овоме животу додају један незаборавни део који се у свест и сећање уградије за доживот. Оно што се у том периоду пропусти, како у озбиљном раду тако и у забави, ненадокнадиво је. Ако се у овом периоду скрене на странпутицу, цео живот постаје споредни колосек или се никада не одрасте и узбилији.

Зато, драги прваци, озбиљно схватите године живота и школовања које су пред вама. Немојте пропуштати могућности које вам се нуде у новим школским клупама. Излијте чврсте темеље вашег будућег живота како би се куле из ваших младалачких снована њима одржале, трајале и за генерације после вас. Без журбе и страха слажите златне новчиће своје младости јер су они залог ваше будуће слободе. И уживајте у тој младости, у освајању нових простора интелектуалног, у пријатељству, пљубавима, лепоти примереној вама и достојанству човека.

Добро дошла генерација 1994. добро дошле септембарске ластавице на увек сигурна и удобна гнезда ваше нове школе! А колико су била удобна, сазнаћете тек када из њих одлепршате. За сада верујте на реч песнику: "Што не боле - то није живот, што не пролази - то није срећа. Постајемо је свесни тек када прође." (Иво Андрић).

За редакцију "Гимназијалца", Вера Радивојков, професор

УТИСЦИ О НОВОЈ ШКОЛИ • УТИСЦИ О НОВОЈ ШКОЛИ

Моји утисци о новој школи

Почела је нова школска година, а за мене и нова школа. Гимназија.

Срећна што сам уписала оно што желим и задовољна што се моја школа налази у Шиду, јер ту познајем много другара. Ипак ми није било свеједно да уђем у нову школу. Знала сам да почиње један нови период мог живота, неке другачије четири године. Старији гимназијалци су ме јако уплашили како је то тешка школа и како треба много да се учи. Причали су ми како су професори строги и сва та осећања задовољства, знатижеље, самопоуздања и неизвесности мешали су се у мојој глави док је звонило за први час. У једном сам тренутку чак желела да одустанем, али тад се на вратима појавила моја разредна која ми је благим погледом улила мало самопоуздања. Испричала је правила школе, упознала нас са професорима и пожелела нам срећу. Поред мене су седеле две девојчице које сам данас први пут упознала и било ми је жао што то није моја најбоља другарица из основне школе. Учионица ми се чинила велика, а ја сам била тако уплашена и забринута како ћу ја то све да постигнем, савладам градиво, оправдам све моје петице јер овде нема лоших ђака, сви смо подједнаки по оценама и знању, али ево већ три недеље идем у школу. Више нисам толико уплашена већ задовољна и срећна што видим да уз мало учења лако савладам градиво. Нови пријатељи који ме окружују и старе другарице са којима се виђам на сваком одмору чине ме срећном. Професори уопште нису такви каквима су их описали старији ђаци. Сви се труде да нам помогну и наравно они су ту да би нас научили свему оном што ће нам у животу требати. Полако сам се навикла да уместо да кренем ујутру према "Сремском фронту" скренем према Гимназији "Сава Шумановић".

Сада, након скоро месец дана могу само да кажем да сам поносна што сам "гимназијалка" и трудићу се да никада више не изгубим своје самопоуздање, да научим што више и за четири године с поносом кажем како сам ја била ђак ове школе, Гимназије "Сава Шумановић".

Јелена Тешић I-2

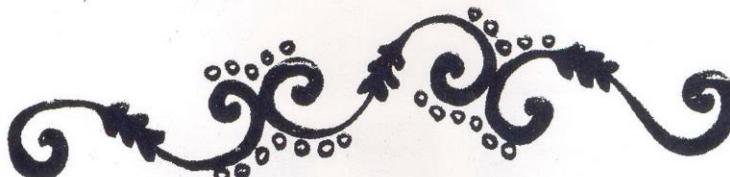
Од штада се све променило

Први септембар две хиљаде девете године сигурно нећу заборавити. Дан који нам је одредио судбину и дан када смо помало уплашени ушли на велика врата ове школе. Од тада се све променило...

Морамо нагло да се узбијлим, одрастемо, иако то не желимо и суючимо се са обавезама које нам ова школа доноси. Те обавезе нису ни мало лаке ни једноставне. Потребно је много рада и труда у наредне четири године, да би смо на крају могли поносно да кажемо да смо били гимназијалци. Иако су нас сви пријатно, са осмехом на лицу дочекали зnamо шта нас чека, али ја знам да се никада нећу покајати што сам уписала баш ову школу. Можда се свима нама не допада промена, што смо прваци и све нам је непознато, али и то у себи носи чар. Лепо је то што упознајемо нове професоре, ново друштво и покушавамо да се уклопимо у њега. Стварамо нове навике и чекамо да се полако ствари и у нашој глави среде. Потребно нам је времена да ухватимо корак са школским обавезама и схватимо како ствари овде функционишу. Сада можемо да завидимо старијима који су кроз све ово прошли, и сада се својих почетака радо сећају, а ја се надам да ће и нама приче из првих школских дана, за коју годину, измамити осмех на лице, али до тада има још доста времена. Оно најтеже је за сада прошло. Сада бар знамо где нам се налази учионица. Полако се сви међусобно упознајемо и ствари иду својим током. Професори већ добијају слику о разреду и памте појединце. Виде ко се колико труди и колико знање носи из основне школе.

Моји утисци и осећања још су помало збркани. Догађаје који су се десили и који се још увек дешавају моћи ћу тек касније полако да анализiram и схватам, али за сада се још привикавам на нову школску средину

Миљана Стојковић I-2

Као сложна породица,

Постала сам и ја гимназијалка. Давни сан се остварио.

Са много поноса и радости ушла сам у просторије школе, Гимназије "Сава Шумановић". Школа носи име нашег великог сликара који је живео у овом граду. Разлог више да понос буде већи. Признајем да сам и поред велике среће осећала трему и страх. Све је неизвесно. Мисли су ми лутале. Да ли ћу се снаћи у новој школи? Како ћу се уклопити са новим друговима? Какви су професори? Сада после четири недеље проведене у новој школи полако ме неизвесност пролази. Идем у одељење где су сви другови сјајни. Сваким даном све више се упознајемо и надам се да ће то наше познанство кроз четири године заједничког школовања прерasti у велико пријатељство. Професори који предају мом одељењу се максимално труде да нам помогну да лакше прихватимо нову средину. Пажљиви су и кроз разговор са њима схватила сам да је ово најбоља могућа школа коју сам одабрала. Знамо да је сваки почетак тежак, зато нам сви несебично помажу: од директора, психолога, разредне, па преко предметних професора, да ову школу доживимо као други дом.

Само ако будемо живели и радили као сложна породица, наш успех ће бити сигуран. Сви наши снови ће се остварити. Надам се да ћу једнога дана са поносом моћи рећи да сам била ђак ове школе.

Миљана Марковић I-2

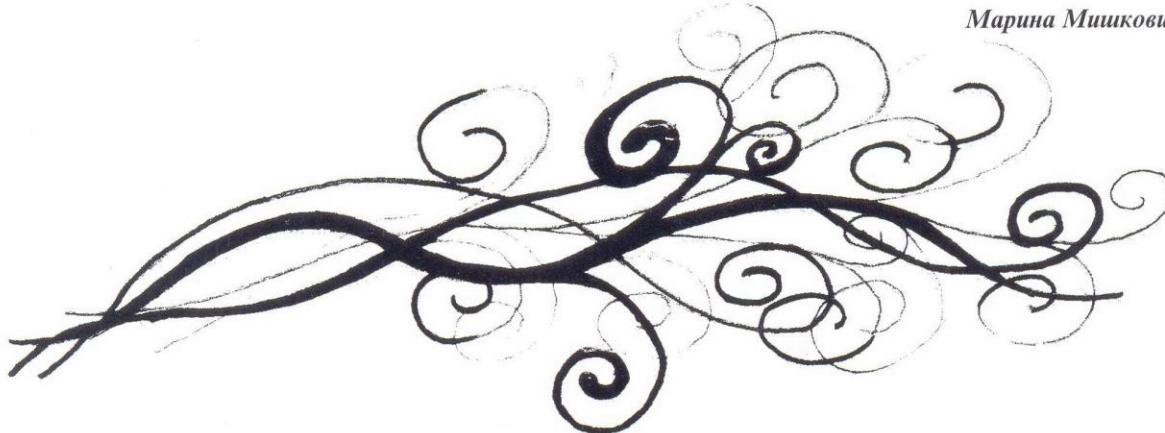
Снови нас чине ћољим људима

Будим се и смело крадем дану још једно септембарско јутро. У време када се питам да ли сам понела све књиге и свеске, мала доза нестрпљења почиње да ме испуњава. Сигурним и стрпљивим корачима, корачам познатим стазама, које за мене већ две недеље имају сасвим нови правац. Ја га сваки пут доживим као неки нови свет у коме се будим из дечијег сна.

Моје, још увек снене очи, покушавају да се изборе са новим изазовима који ме чекају у учионици "I4". Понекад се и запитам где су нестали сви тренуци које сам некада свакодневно проживљавала у старој школи, а сада их чувам дубоко у себи. Да ли сам заиста сада особа која неспремна чека нове изазове или још увек лутам дечијим сновима? Не могу тако лако да одбацим прошлост у којој сам попут прелепог лета птица, својом безбрежношћу, красила прозирно сунчано небо које је одједном постало тло по којем несигурно корачам. Моју садашњост не могу да дефинишем речима него осећањима, а тренутно осећам много тога.

И док полако покушавам да закорачим један степеник више нешто ме вуче према доле. Вуче ме кошмар мисли и осећања у поновни, безбрежни сан. Али напокон почињем да схватам једну ствар. Снови нас чине ћољим људима и увек постоји трачак наде да ћемо и вечерас сањати свој највећи сан и да ће се баш он сутра остварити. Ја сам свесна да сам сањала један диван сан из којег сам се морала пробудити, и да сада упловљавам у сасвим ново путовање које ће од мене створити потпуно нову личност.

Марина Мишковић I-4

Пловидба неће бити бродолом

31. август. Вече. Хвата ме нека језа, срце почиње убрзано да лупа. Спремам се за школу, нову школу. Сутра треба да направим велики корак у животу, да се упустим у пловидбу са непознатим морепловцима. Али сад, шта сад да радим? Суочавам се са сопственим страховима, са самом собом, док ми се рој мисли мота по глави.

Будим се. Црвена лопта овог пута не наговештава само нови дан, већ нешто много веће и озбиљније. Нови почетак. Дрхтаво закорачах ка школи. Разгранати сунчеви зраци су ми уперени у очи, весели тонови птица и деце смањују ми трему. И коначно, то је то. Угледах учионицу, друштво... Учини ми се да су све очи упрте у мене, да ме сви некако чудно гледају. Несигурно седох на столицу.

Прошло је пар дана од почетка нове школске године. Упознала сам другове, професоре, околину. Први утиси су надмашили сва моја очекивања. Надам се да ћемо научити пуно нових ствари, да ћемо склопити дивна пријатељства и да ће нам дани који следе остати заувек у сећању, да ћемо послужити као добар пример будућим генерација и да ће се они угледати на нас. Истина, још увек сањам стару учионицу, још увек чујем смех другова основаца, али, привикавам се на нову средину, на неке потпуно другачије, али добре људе. На другове који су били несигурни као и ја, на другове из нових, средњошколских клуба.

Јутрос сигурним кораком пођох ка школи, уверена да ова пловидба неће бити бродолом.

Бојана Петровић I-4

Поздрав првацима

Поздрав првацима

I - 1 разред

Одељењски стварешина Стражиња Радаковић,
Гимназија - оштани смер

I - 2 разред

Одељењски стварешина Милена Шинка,
Гимназија - оштани смер

1. Богичевић Александра
2. Вајагић Војислав
3. Витас Милица
4. Вукомановић Милан
5. Губић Игор
6. Достић Маја
7. Јандрић Јелена
8. Кљајић Јована
9. Лацковић Дејана
10. Ловас Владимир
11. Лујић Стефан
12. Матић Александра
13. Мијатовић Ивана
14. Ненадовић Милица
15. Пантић Алекса
16. Раденковић Дејана
17. Ромић Давид
18. Сењов Слађана
19. Тодоровић Игор
20. Ђетојевић Мирјана
21. Чугаљ Слађана

1. Бањац Горан
2. Билић Бранислав
3. Брезовски Срђан
4. Вученовић Павле
5. Јовановић Александра
6. Јовановић Николина
7. Кошутић Јелена
8. Кулачанин Наталија
9. Лукић Милица
10. Марковић Мильана
11. Марчетић Небојша
12. Мердановић Теодора
13. Мијатовић Јован
14. Перић Јована
15. Плавшић Горана
16. Провчи Тамара
17. Ранисављевић Момир
18. Стевић Славица
19. Стојковић Мильана
20. Суботић Милица
21. Тепшић Јелена
22. Трзин Илија

Поздрав првацима

I - 3 разред

Одељењски стварешина Весна Мердановић,
Гимназија - оштали смер

Поздрав првацима

1. Арсенић Кристина
2. Варга Мирјана
3. Видић Иванчица
4. Врабац Драгана
5. Димић Михајло
6. Јанковић Дејан
7. Киш Пеђа
8. Кочевић Оливера
9. Мајхер Тамара
10. Марковић Душан
11. Мартић Јована
12. Нешковић Александра
13. Перећ Александра
14. Поповић Зоран
15. Ристивојевић Милан
16. Станивуковић Александра
17. Стојаковић Стефан
18. Тубић Вука
19. Угрешић Никола
20. Фурик Драгана
21. Шушкић Јелена

ЕКОНОМСКО ОДЕЉЕЊЕ

I - 4 разред

Одељ. стварешина Тијана Дабић,
Гимназија - смер - економски техничар

1. Арновски Тамара
2. Бешевић Александар
3. Бибић Јелена
4. Божић Драгана
5. Бурђак Марко
6. Видић Наташа
7. Вукадиновић Милана
8. Дмијовић Тамара
9. Добријевић Немања
10. Ђерасимовић Зорана
11. Ђукић Миљана
12. Ерор Душан
13. Јовичић Наталија
14. Јошић Јована
15. Кабић Милан
16. Крнић Татјана
17. Леваја Александар
18. Лисица Јелена
19. Марковић Драгана
20. Марковић Зорана
21. Мацко Маја
22. Мишковић Марина
23. Мутавцић Александар
24. Пејчић Јелена
25. Петровић Бојана
26. Познановић Сања
27. Репајић Ксенија
28. Ристић Миљана
29. Рудић Романа
30. Савић Милан
31. Суботић Владислав
32. Томић Немања
33. Џвијић Стефан
34. Чавић Никола

ПСИХОЛОШКА РАДИОНИЦА • ПСИХОЛОШКА РАДИОНИЦА

УЧЕЊЕ - МУЧЕЊЕ?

Асоцијације на појам учење су - мучење, школа, књига, професори, оцене. Али школско учење није и не треба да буде мучење. Оно је део значајног психичког процеса, који настаје у нервном систему, пре него што дођемо на овај свет и који нам током живота помаже, да га сазнајемо и активно решавамо проблеме.

Процеси и особине који чине човеков психички живот су углавном производи учења. Све што свако од нас може и зна - научио је.

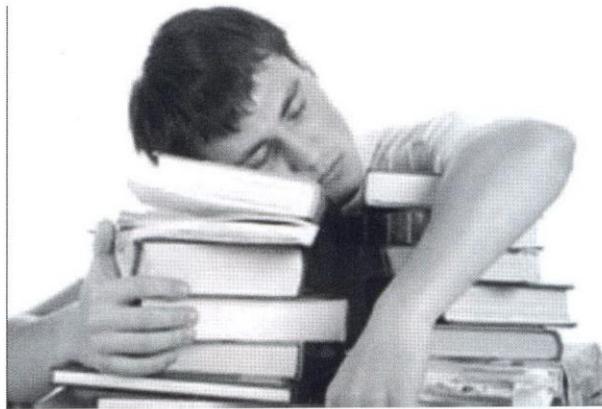
Научили смо да ходамо, говоримо, трчимо, пливамо, читамо и пишемо, свирамо неки инструмент, користимо компјутер и мобилни, да играмо кошарку, одбојку, тенис. Научили смо да волимо људе и комуницирамо са њима. Да будемо вредни, упорни, амбициозни. Научили смо нажалост и да се неправилно хранимо, пијемо алкохол, да будемо лењи и малодушни, да лако одустанемо и немамо циљ и идеале.

Учење можемо одредити као *мењање* особе и дефинисати га као релативно трајну промену индивидуе, која је резултат неке претходне активности, а може се манифестијати у понашању. При том се мисли на учење као психички процес који наравно обухвата и школско учење.

Педагози и психологи, посебну пажњу посвећују проблемима који се односе на **ФАКТОРЕ УСПЕШНОГ ШКОЛСКОГ УЧЕЊА**.

Да би ученик био успешан у учењу, мора пре свега, *бити мотивисан*. То значи да му није тешко да учи, има циљ, тачно зна зашто учи. Кажемо ИМА ВОЉУ да учи. Овај фактор може бити пресудан за успешност, јер без њега не могу доћи до изражaja СПОСОБНОСТИ младог човека. Оне могу бити опште и посебне. Способности су значајне тек у комбинацији са особинама личности, које ће им омогућити да се остваре. На пример, висок коефицијент интелигенције, као опште способности, сам по себи не значи ништа, ако га не употребиш и урадиш нешто корисно за себе и друге људе.

Психологи разликују СПОЉАШЊУ и УНУТРАШЊУ МОТИВАЦИЈУ ЗА УЧЕЊЕ. Спољашња мотивација су похвале и награде које добијаш од професора, родитеља, другова. Унутрашња мотивација извире из твоје заинтересованости за садржај онога што

учиш. Ако се унутрашња мотивација појави заједно са РАДОЗНАЛОШЋУ, која покреће интелектуалну активност и подстиче мисаону обраду градива, успешност у учењу је загарантована! РАДНЕ НАВИКЕ су веома значајан фактор успешног учења. Једном стечене, оне постају природни и свакодневни облик понашања. Напор уложен у њихово изграђивање касније се вишеструко исплати, јер оне помажу да се релативно лако савлађује школско градиво.

Постоје различити начини - МЕТОДЕ - које доприносе успешнијем учењу и трајнијем памћењу. Неке од њих су веома једноставне, а ефикасне. На пример, *подвлачење* или *преслишавање*. Одабране начине учења треба само доследно примењивати. Другим речима, важно је да се знање о добрим методама учења претвори у добре навике интелектуалног рада. Тада ти неће бити тешко да учиш, тада учење неће бити мучење!

Као психолог школе, предлажем ти да разлисиш о наведеним факторима успешног учења и провериш у којој мери су они значајни за *тебе* као појединца и ученика гимназије.

Надам се да ће ти то помоћи да сагледаш своје свакодневне школске обавезе и да их лакше савлађујеш!

Љубица Радишић, психолог

Како се шири грип (инфлуенца)?

Грип се највише шири са особе на особу директним контактом - путем капљица приликом кашљања и кијања заражене особе. Преноси се и индиректно, преко руку или када се капљице из секрета носа и грла нађу на предметима које свакодневно користимо.

Како да се заштитимо?

- редовно перите руке текућом водом и сапуном
- покријте уста и нос марамицом када кијате и кашљете
- одмах баците употребљену марамицу у канту за отпадке
- уколико немате марамицу покријте уста и нос надлактицом, ако кинете у длан одмах оперите руке
- избегавајте руковање, грљење и љубљење ако кијате и кашљете
- останите код куће када сте болесни и позовите лекара
- проветравајте просторије у којима боравите

Љубица Манојловић, члан тима за јавне епидемије

КАКО ДА СЕ ЗАШТИТИМО

Шта је пандемија?

Пандемија је било која заразна болест која се брзо шири. Један од могућих облика пандемије је грип - пандемијски грип је ново, веома заразно, вирусно респираторно оболење које се дешава када се нови облик вируса грипа појави и шири брзо. Људи ће имати мало или нимало имунитета на овај нови вирус.

Симптоми

- Повишен температура (изнад 38 степени Целзијуса)
- Болови у мишићима
- Кашаљ
- Нос који цури или је запуштен

ЛЕПОТА ИНСПИРИШЕ • ЛЕПОТА ИНСПИРИШЕ

Лепота је видљива, али недостижна и незадржива

Лепота је присутна свуда око нас: у природи, у предметима, причама, песмама и у човеку. Човек од давнина тежи за лепотом, како физичком, тако и духовном.

Долазећи у додир са њом човек се увек пита да ли је лепота стварна или нестварна, достижна или недостижна? У свом вечитом трагању за лепим, човек сквата да је природа извор бесконачне и праве лепоте.

Цео свој живот маштамо о идеалној лепоти, покушавајући да је досегнемо. Међутим, она за човека представља велику тајну, тајну до које је веома тешко доћи. Покушавајући да пронађемо пут до ње, наилазимо на многе препреке које нас чине немоћним да је досегнемо и поседујемо.

Ако и неко успе да јој се приближи, не успева да је у потпуности освоји и задржи. Захваљујући својој природној моћи лепота стално измиче човеку. Некада нам се чини да смо јој сасвим близу, да смо је спознали, али убрзо скватамо да је то био само сан.

Лепота ће за човека увек бити видљива, увек "тако близу а тако далеко".

Марко Бурнак I-4

*"Истински добре љисце
дешавају се прећ на ма чуда"*

Дugo сам путала у лавиринтима беле хартије и црних слова не проналазећи, не пут ка избављењу, већ пут у средиште себе. Вођена крилима маште, обишла сам тропске крајеве, стару Грчку и често бивала у амбису снова и неистинитих жеља, али ни трага савршенству. Све док једног дана моје очи нису регистровале наслов који ће заувек остати непревазиђен као и његов аутор - "Ходајући на рукама" - Мирољуб Антић. Ова књига постала је мој свет, мој почетак и крај, острво којем се враћам када пожелим да побегнем од досадне реалности и још мало будем оно безбрежно дете без имало гриже савести. Антићеве песме одбацију калупе, одбацију законе, правила и дају нам потпуну слободу да летимо, да сањамо, да живимо у оној слободи и бесмртности коју нам он поклања.

Има нешто дубље у његовим збиркама, нешто што ме наводи да крстарим мислима по беспућу већем од свемира, тражећи неког, нешто што сам изгубила ко зна када, ко зна где... и сваки пут се изнова заљубим, и сваки пут подетињим, и сваким даном све више опијена његовим исповестима које нам више говоре о нама самима, и откривају тајне сопствене душе.

Зато верујем да је Мирољуб Антић већ трећу деценију само "изгубљен у вртлогу географских карата: и кад кажу умро је, ја не верујем... он то не уме!"

Кристина Балић IV-3

Лепота је видљива, али недостижна и незадржива

Размишљам и смело покушавам да подстакнем своје мисли да ми укажу на смиса овог живота. Али не могу... Јављају ми се јаки контрасти, који од сасвим обичне ствари нама граде свакодневницу. Лепо - ружно, пролеће - јесен, мржња - љубав... Лепо - ружно... Хм... да ли је то заправо контраст?

У ствари, чежња за идеалима која се, па не могу рећи крије у мени, покушава да тај контраст учини још јачим него што је он заправо. Сажетост, а ипак и опширеност речи "лепо" нам не указује апсолутно нинашта. Не указује, али ипак сви тежимо ка тој неодређеној речи. Чак и да је на неки начин присвојимо, једноставно смо несвесни тога и дефинишећемо је као власништво неке "идеалније особе". Идеалније у смислу физичког изгледа, који да би смо га објаснили користимо ту реч "лепо". Смишљајући изговоре за сву ту завист коју кријемо у себи, једноставно заборављамо на пролазност овог живота.

Заборављамо и на значење те речи. У овој бескрајној игри за потрагом те своје идеалне фигуре која ће нам отворити разна врата губимо и једну веома важну ствар. Губимо своју личност. И када она нестане са свим нашим учњићним погрешкама погледаћемо у огледало наше душе и скватићемо да више у њој неманичега сем једне једине речи, која нам је представљала циљ у животу. И тада ћемо са сигурношћу иако ће бити касно видети стварну дефиницију која није била вредна наше личности.

Марина Мишковић I-4

Истиница дами лаж јом баште

Истиница и лаж. Речи које су нераскидиве и повезане, али исто тако различите и супротне. Оне у нама буде срећу, радост и благостање, али и бол, љутњу и очајање. Повезане у једну целину покрећу љубав, рат, мир и немир у нашим малим животима.

Желећи некад и неком добро, ми несвесно повлачимо тај талас истине и лажи, будећи буру која је до сада мирно спавала. Море емоција се узбуркало и подигло велики талас који немилосрдно руши све пред собом. То је грдосија која се скупила у овој нашој мржњи и боли. Да ли из несигурности и одbrane или можда освете. Море је поново мирно и спремно да дочека нове осећаје, све док се бура поново не врати и претвори их у своје жртве, које су до сада биле невине и чисте као суза. А сузе које испустимо, биле од туге, бола или среће преплавиће нашу душу. Она је крхка и нежна као мало дете које се весели првим пахуљама снега. Раздрагано и срећно истрчalo би на улицу пружајући руке не би ли дохватило то нежно, бело, ледено чудо. Али када би оне пале на његове топле ручице, истог трена би се истопиле и претвориле у обичну барчицу воде. Осмех и ведрина би нестале са дететовог лица и оно би постало тужно. Тако и наша душа, преплављена емоцијама пати и тугује. У њој се топе мале пахуље снега.

Као у сутон, кад младо сунце одлази на починак, наша душа се гуши у истини и лажи, као жарка боја сунца у бескрајном небу.

Александра Миљеновић III-2

Враћа среће

Садашњост обојена прошлопошћу, опчињена немоћи, облепљена тамом, читала сам...

Свиће у соби, неки бол се ушуњао, много мутних мисли и бесцртних покрета. Читаве ноћи су ме додиривала сећања, док сам читала Достојевског.

Читала??? Заправо од наслова нисам макла: "Зимске белешке о летњим утисцима".

Роман у једном наслову, океан у једној сузи, седам неба у једном погледу, ветар у једном уздаху!

Свитање је доживело своје потпуно развиће. Јутро је суморно, тмурно...

Хтела бих да си овде, да си свуда. у згради, у дрвету, у јутарњој птици, да корачаш мојом улицом. Јутро је без сјаја сунца, а тако сам га жељно чекала.

Пролази и овај дан неприметно исто као и до сада...

А ти се нећеш јавити...

Срећа је краткотрајна, туга је вечна! Срећа зна да је релативна, исто као што знам да треба живети у овом тренутку. Сада у једном могућем и непоновљивом животу.

Истина је да нисмо свесни шта имамо све док то не изгубимо, али је takoђе истина да не знамо шта нам је у животу недостајало, док то не пронаћемо...

Сећам се када си говорио да постоје два мора, која се додирује, али се никада не спајају.

Ако постоји за мене сјај на Земљи, то је у твојим очима, ако постоји срећа, онда је то сусрет са тобом, ако постоји бол онда је то поглед који не допира до тебе...

Више ме сећања не додирују сада ме разириу, као болест болесника. Само склопим очи и надам се да ћеш доћи...

Пружам руке да дохватим снове, али облаци одоше и снови и ти...

Остадоше само испружене руке, ка жељама...

Садашњост обојена прошлопошћу, помешани јава и сан. Цео живот осенчен тугом, са вером у невероватно, са љубављу која боли...

И ноћас док шетам по путевима своје прошлости, док претурам по рушевинама наше љубави, препознајем једину светлу тачку у мом животу која и ноћас трепери у мом срцу и сећа ме на тебе...

Кажу да када се врата срећа затворе, нека нова се отворе, али често се деси да ми толико дugo гледамо у та затворена врата да не видимо која су нам се отворила...

Баш као и ја, још увек бесцртно сањарим о оним тамним вратима која су за мене одавно затворена...

Зато научите да гледате иза тих затворених врата...

Милица Зеџ III-2

Ледене очи

Кажеш:

"То не може бити"

Ипак, знам... Сведочим ти о нечemu јединственом.

Када ходаš дugo по једном месту и гледаш око себе нешто што се, наизглед, мења, схваташ да ће, можда све остати исто. Обузме те хладноћа... Као кад у ноћи погледаш небо и видиш звезде које су далеко, које су недостижне, недодирљиве. Схваташ да желиш немогуће: те горње границе у које гледаш сваке ноћи и које покушаваш да досегнеш.

Питаши се када су нестале...

Оне су ту одувек. У свим својим лепотама. Зар није тако?

Када би оне умелe да гледају, никада не бих био сам. Али оне...

Оне су ледене очи неба у ноћи.

Ја желим да знам: могу ли да их променим? Да ли оне заиста тако гледају?

Можда само мене...

Не. Моје речи нису безазлене, бесцртне.

Сви ми имамо само једно небо, а опет, свако од нас, само своје.

То је дато. Можда у тренутку, можда у речи. Сигурно да би понекад било боље да је другачије.

И зато журимо у негде... У одлуке и путеве за које не знамо где ће нас довести, пред кога, пред шта...

Хоћемо ли и тада бити достојни свог неба? Ваљда неће бити разбијено на хиљаде делића, пре него се сетимо да погледамо горе. Да ли ћемо бити ми од оних који су говорили: "Требало је живети", или ћемо временом научити живети начином који би желели?

Сигурно да ће бити како треба да буде, али бар ћу знати да сам начинио избор.

Драган Лукић IV-4

Грлот у јајоде 2009.

Тог септембра 2009. године генерација '91. постала је матурантска генерација. Гимназија "Сава Шумановић" из Шида добила је своје матуранте! Одељење IV-3 ове установе поново се окупило, нажалост у мањем броју.

Јелена Вујић напустила је школовање и окренула се оним чиме се често бавила и пре, само сада се нада и стручној обуци. Окренула се фризерском послу и кренула у нове радне победе... Напред Јелена!

Прва школска субота била је радна, без скраћених часова, наравно да се надокнади онај пропуштени понедељак из августа месеца. Ученици ове школе остали би ускраћени за још једну капљицу знања, коју чекају као пустинја Сахара, јер ипак смо ми будући академски грађани ове какве - такве државе!

Ааа да, да не заборавим, у првом школском месецу добили смо и вредне редаре који су почашћени још недељом, јер су свој посао обављали на Сизифов начин, одано и у складу са својим темпераментом. Марко Бенке, јадничак од толиког рада се разболео тако да је на мојим леђима, односно мојим рукама остао сав терет овог нимало лаког и забавног посла. Марко, захваљујем и да ти опишем оно што си пропустио у две речи - шоу - програм!

У року од ових непуних месец дана распоред нам се мењао три до четири пута. Престала сам да бројим чувши чињеницу да се навикнемо на овакав режим због недостатка ученионица, професора, ученика... бла, бла, бла... Углавном мењао се и то је у нашим срцима у већ бутило то плину, ишчекивајући на чијем часу ћемо сутра ићи по ужину.

Бити матурант ове престижне установе морате признати, није ни мало лако, поготово мушким делу популације. Издвојити се из масе и бити узор није ни мало наивно, али таленти IV-3 нашли су решење! Водиће се паролом "имаш шуљу,

имаш шарм осећам твоја је" дошли су до паметног закључка да ће једним ударцем убити неколико муха. Дакле, пегле у руке, кошуље на себе и ето нам га стиже једна, две, три... хоп, хоп хоп, ево је још једна, то је моја... ма није него моја - или ако и увек сложно на крају - наша је, ипак важно је другарство!

И како се неке ствари мењају попут распореда часова управо тако и неке остају исте, као што су занимљиве замисли вође групе ове мале заједнице проф. физике Данице Гајић! "Мини, мини, мини сукња лепо ти стоји носи је стално", како би рекао један наш истакнути естрадни уметник, шетала је ходницима чувене шидске Гимназије на иницијативу поменуте вође групе. Дуге, кратке, ма какве да су, босе девојака IV-3, 16. септембра газиле су самоуверено и увеле овај одевни предмет на велика школска врата и на сва звона, али и на тај начин испратиле своје другове Казанове.

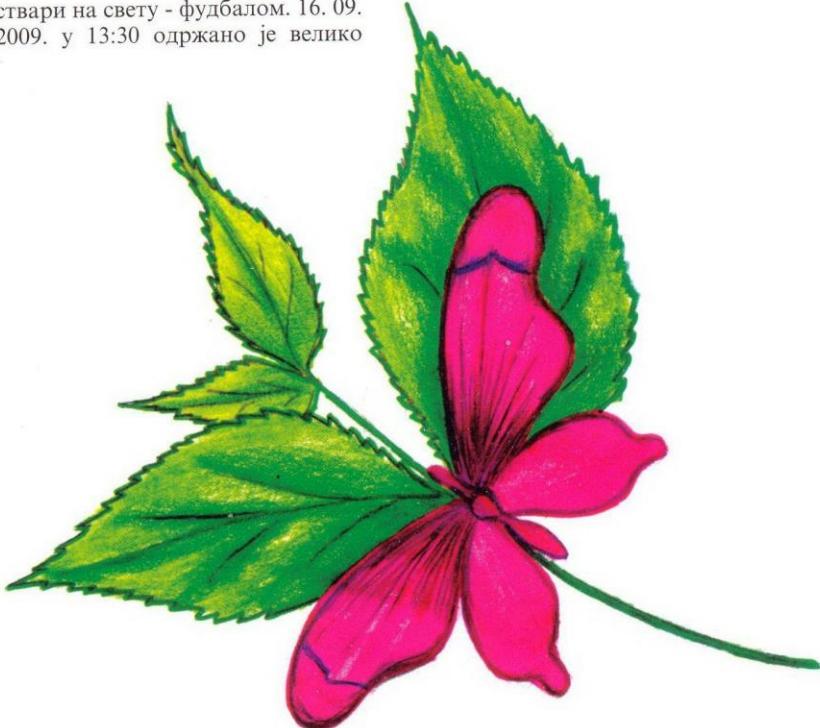
Како би месец септембар постао потпун морао је да буде зачињен и најважнијом споредном ствари на свету - фудбалом. 16. 09. 2009. у 13:30 одржано је велико

финале малог фудбала. А питам ја вас какво би то финале било да у њему не учествује наша мала, али пажљиво одабрана фудбалска екипа? IV-3 за ривала добило је III-I наизглед не тако опасну екипу. Утакмица занимљива, навијачице за оцену 5+, али резултат и не баш оптималан за нас. Опште расуло на терену и мали део утакмице без голмана на мрежи доводи нас до сребра.

Не знам да ли је то било до босих ногу, тешког пораза, историје или само пролазног вируса, епидемија грипа завладала је овим скромом. Кашљање, кихање и често неартикулисани звукови и шумови брисања носа постали су саставни део сваког часа. Крај месеца, а неки због бољке нису у стању да дођу до школе.

Таквима шаљемо пољупце уз жељу да се опораве, онима што болују у школи да пазе да кијавицу не пренесу на друга из клупе и пију фервекс, а здравима... здравима да уживају у томе што имају, да то чувају и нааааааравно редовно да уче, јер како би рекла професорица хемије за упис на факултет ће нам бити битно и оних 0,00 бодова!

Милица Бибић IV-3

ПУТЕВИМА СРПСКИХ ЈУНАКА У ПРВОМ СВЕТСКОМ РАТУ

Знање је моћ, а не само ћадиво за распјавање или украс: оно није никакво мишљење које треба да се има, него посао који треба да се врши.

Речена древна мудрост сликовито дефинише и посао просветног радника који, у току читавог радног века, знањем наоружава генерације, а да би то чинио ваљано мора стално и сам да учи.

Радници Гимназије "Сава Шумановић" из Шида организују сваке године неколико стручних путовања, одабраних тако да се обележе одређени јубилеј, обнови стечено или стекне ново сазнање, које се користи у раду са ученицима. У протеклој школској години посвећено је пет фрушкогорских манастира у част јубилеја манастира Крушедол, Лазаревац и црква - маузолеј св. Димитрија посвећена српским ратницима победницима у бици на Колубари која се забила пре 95 година, манастир Боговађа у којем се састајао Правитељствујући совјет у току Првог српског устанка, Ваљево, манастир Лелић у којем почива св. Николај Српски.

Најасдржаније путовање организовано је у периоду од 26. августа до 01. септембра ове године. Посећени су: Солун, Вергина, Метеори, острво Крф и острво Видо. Путовали су радници Гимназије и пријатељи ове школе.

Солун, други по величини и значају град у Грчкој, којег је основао Касандар, краљ Македоније, и назвао га именом своје супруге Тесалоники, сестре Александра Великог, обиљу историјским споменицима и споменицима културе који припадају светској баштини. Посетили смо цркву св. Димитрија света заштитника града Солуна. То је петогодбна базилика саграђена изнад свечевог гроба и један је од најлепших споменика грчке православне традиције. Делом града, наслоњеном на обале Егејског мора на којем се налази пространа лука, доминирају споменици Александра Великог и чувена Бела Кула. Бела Кула је центар солунских средњовековних утврђења, заштитни знак овог града. Панорамски су разгледани сви остали делови града у којима се налазе остаци античке културе, пространи тргови и значајне институције.

За нас је најзначајнији споменик у Солуну Српско војничко гробље на Јејтинлику на којем почива око 8.000 ратника, великом већином погинулих у Првом светском рату. Гробљем, на чијем је улазу лепом Ђирилицом, написано СРПСКО ВОЈНИЧКО ГРОБЉЕ, доминира капела у којој су знамене и исписани називи свих српских јединица које су учествовале у пробоју Солунског фронта, а испод капеле крипта у којој су, поред поклона и реликвија, исписана имена погинулих ратника. Из капеле почивају сахрањени јунаци над чијим су хумкама крстови који асоцирају на војнички строј припремљен за смотру. Вечно почивалиште ових јунака оивичено је витким чемпресима донетим из манастира Хиландар. Гробље беспрекорно одржава и љубазно прима посетиоце временши, али витални и увек расположени Ђорђе Михаиловић, припадник треће генерације Сава Михаиловића, солунског ратника из Црне Горе који је први прихватио да се брине о овој српској светини. Посетиоце овог јединственог гробља јунака који су пали далеко од отаџбине, а за слободу отаџбине, обузима осећање туге и поноса. Тешко је гледати хумке испод којих почива младост, снага, искуство и памет једне земље, прекинути животни путеви вљој светских моћника, а истовремено и поносимо се делом које су учинили и допринели слому и пртеривању зла из своје и других угњетених земаља.

На путу према Паралији, познатом туристичком месту, где лето проводе бројни туристи из Србије, посвећен је музеј Вергина, настао на археолошком налазишту које је открио грчки професор Андronикос, а на месту на којем је била једна од престоница македонске династије и где се, вероватно налази гроб Филипа II Македонског и део његове породице. Импозантно делује музеј под земљом у којем је сваки експонат посебно осветљен и где је изложен део археолошког материјала из времена македонске династије, а у музеју владају одређена правила понашања којих се и посетиоци и водичи морају придржавати.

После одмора у Паралији, учењници овог пријатног путовања наставили су пут према Метеорима. Део пута, изузетно атрактивног, води је долином Темпи, између планине Олимп и Осса, поред реке Пинос. Многи сматрају да су ово крајиши најлепши у Грчкој. Посвећен је манастир св. Петке, пећина у којој је светитељска боравила извори воде за које многи верују да су лековити, а некада су били посвећени богињи Афродити. У овој чуvenој долини је постојао и храм посвећен богу Аполону. На врху огромне стене доминира средњовековни замак из којег, у посетиочкој имагинацији, жуборе тајanstvene приче из давних времена. Манастир посвећен св. Петки пећини, и извори воде су духовно извориште и стално су пуни посетилаца.

Доласком на Метеоре посетилац поставља себи и другима поутање које се односи на крајње дomete које градитељски ум и физичке могућности човек поседује. У овој, посве, необично и велом тајни о настанку обавијеној области на огромним стенама, које наликују на торњеве и куле, гордо стоје православни манастири. Висина ових стена је од 100 до 150 метара. Посетили смо манастир Преображење или Велика Метеора у чијој је градњи учествовао Јован Урош Палеолог, Душанов синовац, последњи српски цар који се одрекао права на круну. Поред низа драгоцености које плене пажњу посетилаца у овом духовном светилишту, нашу пажњу је привука текст исписан руком цара Душана и изложене реликвије из времена нашег највећег владара. Остале манастире разгледали смо панорамски. Колико чуђева и дивљења изазива први сусрет са овим пределом и вредним духовним грађевинама, толико сете посетилац осети када одлази. Никада nije доволно времена да човек ужива у овој лепоти и духовној снази која из телепоте извире.

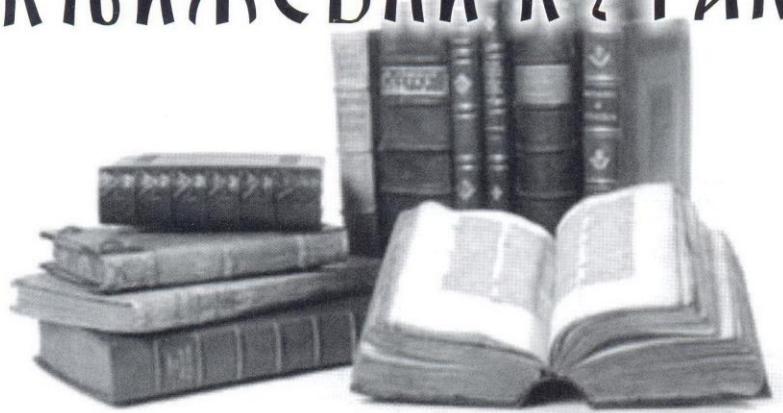
Из области питоме Тесалије пут нас је водио према Јонском мору кроз област брдовитог или атрактивног Епира, а путовало се управо изграђеним путевима који спадају међу најмодерније и најбезбедније у Европи. Игуменција је лука која спадају коноп са острвом Крф. Пловидба трајектом, мирним Јонским морем, представља задовољство јер поглед обухвата део приобаља Грчке и висове албанских планина са једне стране, острво Крф и мања острва са друге стране. Острво Крф или Керкира представља капију Грчке према Европи. Ово Зелено оштрово, како га Грци зову, пружа могућност сваком посетиоцу да се упозна са древном културом и бројним градитељским утицајима Византије, Венеције и Француске. За нас је Крф једно од светилишта, део наше тешке или славне историје, место где је Србија вакерла после албанске Голготе у Првом светском рату, крај Голготе био је острву Видо. Србија се иселила на Крф. Ту су оживеле институције власти, ту се војска опоравила и заједно са савезницима кренула на одлучујућу битку којом је завршен Први светски рат. Српска кућа на Крфу и експонати, фотографије и документи изложени у њој сведоче о страдању српског народа и војске у време преласка преко Албаније и доласка на Крф, као и настанка гробља на острву Видо и Плаве гробнице у Јонском мору. Долазак у Српску кућу не оставља посетиоце равнодушним тако се и у нашој групи спонтано чула химнична песма "Тамо далеко", кануло је много суза, а Грци су нас са оближњих балкона пријатељски поздрављали и делили са нама узбуђење. То су тренуци када човек осети пријатељство у туђини, а то је пријатељство исковано онда кад ти је пријатељ био најпотребнији и оно траје вечно.

Крајни циљ овог путовања био је острво Видо и Плава Гробница. Ово је најпотреснији део организованог ходочашта. Пловидба бродом од Крфа до Вида, није дуга, а оба острва се добро виде. На острву Видо се налази цвећем оивичена спомен плоча која сведочи да је то место са којег су бродице кретале према мору са својим тужним теретом. Доминирају заставе Грчке и Србије. У близини је монументални маузолеј у којем су изложене реликвије и уклесана имена умрлих јунака. Испред маузолеја, истурена према мору, постављена је тераса на чијем је седлу бедему уклесана почетни стихови песме "Плава гробница" Милутине Бојића. Ово острво представља део српске историје где је забележено страдање које је међу најтежима у оштој историји. На том острву, међу посетиоцима који знају шта се ту забило, не чује се смех, тихо се коментаришу догађаји, износи импресије и фотографским апаратима овековечују успомене. По повратку на острво Крф бродић се зауставио и ми смо, уз пригодно обраћање, одавање поште сахранућим у Плавој гробници и речи песме Милутине Бојића "Плава гробница", тихо спустили венац на чијим тракама, обавијеним српском тробојком, пише: Српским јунацима из Првог светског рата - Гимназија "Сава Шумановић" Шид. Након тога, поново спонтано, као и на Крфу, Јонским морем, на Плавом гробници одјекнуле су речи песама "Тамо далеко" и "Креће се лаја француска", пражене сузама и поносом што смо у прилици да се сећајмо одужимо дивовима који су знали да се боре за слободу отаџбине и пуни вере у победу дали животе за оне који не обновити разрушене домове, оформити породице и вратити Србији живот који су други хтели да узуше.

Искуство стечено на овом путовању, импресије и нова сазнања користиће просветним радницима у настави, а пријатељима Гимназије да потврде да су оваква путовања ваљана и да их треба чешће организовати. Велики светски песник Тагорекао је: Они који уче, али не примењују своју науку, слични су сељаку који оре, а не сеје. Прихватимо ову мудrost.

Душан Лукић, професор

КЊИЖЕВНИ КУТАК | ШЕШИРИ

"ВРАТА КРЛЕТКЕ" - КЕЈТИ ХИКМАН

Елизабет Стејвли, дрхтавих руку, седи у оксфордској библиотеци Бодлеани. Испред ње је драгоценни комад пергамента око кога се шири мирис прашине и ружа, туге и далеке прошлости. Ту лежи кључ за којим је трагала: кључ приче коју нико није испричao четири стотине година. Као да јој неки глас тихо шапуће кроз векове. Врата крлетке је прича о старим савезништвима и интригама, забрањеној љубави и опасним тајнама. Свеж, чудесан и невероватно занимљив, ово је мајсторски написан роман једне од најпознатијих енглеских књижевница.

"ХВАЛА ЗА УСПОМЕНЕ" - СЕСИЛИЈА АХЕРН

Ова књига се чита брзо, али не заборавља лако. После помало озбиљног почетка прича прераста у низ комичних и животних ситуација које су могле да се десе сваком од нас.

Главна јунакиња након развода сећа се догађаја који јој се нису десили, а сања о девојчици коју никад није видела.

"ТО ЈЕ БИЛО ЈЕДНЕ НОЋИ НА ЈАДРАНУ" - МИЛИЦА ЈАКОВЉЕВИЋ (МИР ЈАМ)

Кринку и Лолу, две рођене сестре, живот није мазио. Али то им није сметало да израсту у лепо васпитане, паметне и одговорне девојке, понос својих родитеља. За награду, отац их шаље на море. Ту почињу две љубавне приче, подједнако интересантне, са неочекиваним заплетом и крајем.

Мир Јам је мајсторски кроз овај роман, водила две преплетене радње, показавши још једном да је непревазиђена књижевница на овим просторима између два рата.

Милица Зеџ III-2

На шта прво помислите када кажете шешир???

Вероватно на елеганцију и женственост, праве dame, позориште, можда на краљицу Елизабету, на мађионичара и зеца.

Оно на шта сигурно не помислите јесу празне чаше за јогурт, пластичне корпе за веш, ракет за тенис или кофицу за заливање цвећа.

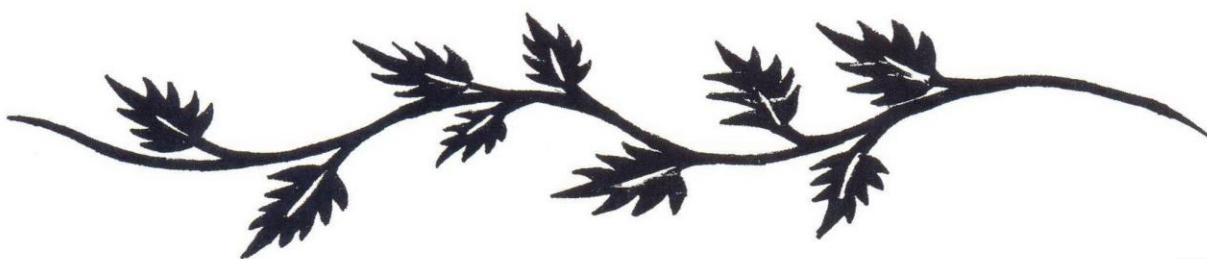
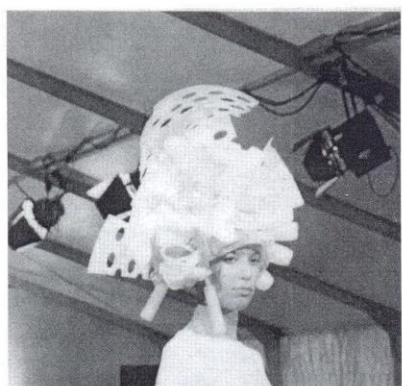
Веровали или не један француски уметник направио је шешире управо од наведених ствари. Те фантастичне креације осмислио је Режи Лене и представио их на Wellnes Feshion Selectionu, где су оставиле снажан утисак на присутну публику.

Међутим где носити те шешире???

Уметник тврди: "Где год желите" и додаје да свако ко има смисла за уметничку естетику може било где да се појави са једним оваквим шеширом.

Зато драге девојке, ако желите да изгледате као праве dame, набавите и себи овакав један редак и занимљив детаљ, који изгледу свакако даје упечатљиву ноту.

Милица Зеџ III-2

МОЈА МАТУРСКА ЕКСКУРЗИЈА

Понекад се питам постоји ли заиста границе међу државама, или су оне само нешто нужно и наметнуто од стране оних чији поглед не допире далеко? Због своје кратковидости не желе да виде једину границу коју нам пружа небо и бескрај. Моје прво откривање предела ван граница домовине десило се недавно на матурској екскурзији. Заједно са професорима и другарима из генерације, те ветровите и толико жељене ноћи, кренула сам усхићена и знатиљна путем који води у колевку ренесансне, у Италију.

Оставивши за собом све бриге и обавезе које ми носе сасвим обични дани, дошла сам на Аленинско полуострво сасвим опуштена и решена да погледом и срцем упијем што више лепоте и задржим је за сећање, једном када средњошколски дани оду у неповрат. Дошла сам на право место јер Италија је заиста оаза уметности и људског стваралаштва. Доживела сам је као земљу у којој људи живе срцем, у којој се боре за лепоту, у којој знају да уживају у животу. То је земља усих улица и широких тргова који напросто кључају од живота боја и облика, од лепоте грађевина за које је потребно доста времена да би се схватило како су дело људских руку.

Вожња бродом до Венеције изгледала ми је нестварно и донела неслућене радости. Оживели су школски уџбеници па сам напокон на јави могла да видим Дуждијеву палату, Трг и цркву св. Марка, Мост уздија, Гондоле и гондолијере. Са благим болом у грудима спознала сам како се осећао Лаза Костић када је угледао цркву "Santa Maria della Salute" и због чега је завапио: "Опости, мајко света, опости...".

Боравак у Верони је значио повратак у далеку прошлост и сву њену мистику. Закорачила сам на место вечности, место где се још увек чува од заборава сећање на најлепше и највредније људско осећање, на љубав. Поглед на Јулијин дом, балкон који чува стрепче и надања тек започете младости, гроб који је постао олтар заљубљених, све ми је то дало до знања да је љубав оно све осећање које ће спасити свет. Сликала сам се поред Јулије, додирнула њену бронзану, али нежну руку и осетила да ћу и сама постати чувар емоције за коју је она дала своје нежне године.

Посета Пизи ме је изузетно забавила и насмејала управо због чуvenог Кривог торња. Просто не могу да поверијем да се један пех грађевина претворио у нешто тако лепо, занимљиво и забавно. Тешко је било одвојити поглед од овог земаљског чуда а не пожелети да заувек остане "ни на небу, ни на земљи", пркосећи сили земљине теже.

Фиренца је град музеј. Довољно је направити само три корака по било којој њеној улици, па да се то схвати. Црква Santa Maria della Fiore, Микеланђелова скулптура Давида, Дантеов музеј, Отмица Сибињанки - звучи и превише да би се могло оком обухватити, а камоли поднети то духовно узбуђење изазвано уметношћу. Морам признати и то да сам у Фиренци јела најлепши сладолед који сам до сада у животу

пробала. То ће свакако бити онај најмање важан разлог да се поново вратим у овај предиван град и заједно са Црњанским пролутам мостовима на реци Арно.

Одлазак у град државу Сан Марино, киша, магла и куповина поклона за најдраже су ме вратили у стварност и учинили да предахнем од налета узбуђења изазваног виђеним. На самом kraју путовања, док сам стајала на тргу у Падови, пожелела сам да што пре видим своју породицу, да им пренесем своје утиске и барем део оне лепоте коју сам ја доживела. Наравно да се јавила и жеља да једном у будућности поново пропшетам Италијом и доживим на неки нов начин већ виђено. Путујмо, крећимо смо, упознајмо ново и непознато, пређимо границе немогућег и наравно, вратимо се себи.

Наташа Дороња IV-2

ПРАВОСЛАВНИ КАЛЕНДАР • ПРАВОСЛАВНИ КАЛЕНДАР

СВЕТА ПЕТКА - ПАРАСКЕВА
27. октобар / 14. октобар по старом

Ова славна светитељка српског порекла рођена је у Епивату, између Силинаврије и Цариграда, Родитељи Свете Петке, имућни и побожни хришћани, имали су једног сина Јевтимија који се још за живота родитеља замонашио, а касније постао знаменити епископ мадитски. По смрти родитеља, девица Петка напустила је родитељски дом и започела, Христа ради, подвигнички живот какав је одувек желела. Отишла је прво у Цариград, а потом до своје старости, живела у Јорданској пустињи у посту и молитви прошавши небројена искушења и патње. У старости, глас са неба позвао је да се врати у родни крај и она је напустила омиљену пустињу. Упокојила се у XI веку две године по повратку у родни Епиват. Њене чудотворне мошти, током времена преношene су у Цариград, Трново, опет у Цариград, а одатле у Београд. Сада почивају у Румунији у граду Јашу. У београдској тврђави налази се цркве свете Петке где постоји вода (агиазма) која чудотворно лечи све оне који је узимају са вером у Бога и љубављу према овој светитељки.

СВЕТИ ПЕТАР ЦЕТИЊСКИ
митрополит Црногорски
31. октобар / 18. октобар по старом

Рођен 1. априла 1749. год. у селу Његушу. Ступио у чин монашки у својој 12. години. По смрти митрополита Саве 1782. године Петар постаде митрополитом и господарем Црне Горе. Сав свој живот, витешки и свети, посветио је овај славни муж своме народу. Унутра је радио свом снагом да измири завађена племена, а споља да одбрани земљу и народ од грабљивих нападача. Успео је и у једном и у другом послу. Прославио се нарочито победом над војском Наполеоновом у Боки и Далмацији. Према себи је био сурог а према сваком другом праведан и снисходљив. Живео је у једној тескобној келији, као прост монах, и ако је био кнез над једним народом. Упокојио се 18. октобра 1830. год. Његове чудотворне мошти почивају нетълене у манастиру Цетињском. Господ га прослави на небесима и на земљи, као верног и трпљивог слугу Свога.

СВЕТИ ЛУКА
31. октобар / 18. октобар по старом

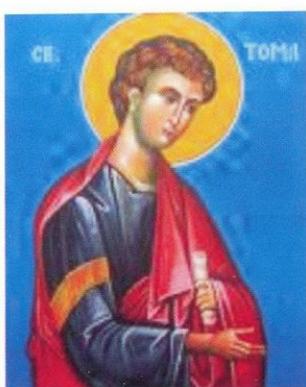
Јеванђелист Лука (Lucius, lat. светлост) био је лекар и пријатељ апостола Павла.

Сматра се да је био Грк, родом из Антиохије, од незнабожачких родитеља. Предање тврди да се бавио живописом и да је први насликао иконе Исуса Христа, Богородице и апостола Петра и Павла. Те иконе су биле узор свим каснијим иконама, због чега се свети Лука сматра оснивачем хришћанског иконописа.

Пратио је апостола Павла на другом и трећем мисионарском путовању, од Филипа до Рима. После смрти апостола Павла, наставио је да проповеда Јеванђеље по Италији, Далмацији, Македонији и другим земљама. Према предању, апостол Лука је имао 84. године кад су га ухватили идолопоклонци и убили обесивши га о грану маслине у граду Теби Бестијској.

Свети Лука ја написао Свето Јеванђеље по Луки - треће јеванђеље (по редоследу у Новом завету) и Дела апостола. Сматра се да је Свето Јеванђеље по Луки написао око 60. године.

Српска православна црква слави Светог апостола и јеванђелисту Луку 18. октобра (по Јулијанском календару), односно 31. октобра по Грегоријанском календару.

СВЕТИ АПОСТОЛ ТОМА - ТОМИНДАН - 19. октобар по новом / 6. октобар по старом

Један је од дванаест великих апостола. Његовом сумњом у ваксрење Господа Христа, добила се нова потврда тог чудесног догађаја. Ваксрсл Господ поново се јавио ученицима да би уверио Тому, Господ му рече: "Пружи руку твоју и метни у ребра моја, и не буди невјеран него вјеран". Тома узвикну: "Господ мој и Бог мој". После силаска Духа светог, апостоли су коцком одлучивали куда ће ићи на проповед и свети Тома добија даљеку Индију. Охрабрен Господом, много је народа тамо обратио хришћанској вери, установио цркву и поставио свештенike и епископе. Између осталих, обратио је и две сестре, жене двојице кнежева Тертијану и Мигдонију. Кнез Муздије, Тертијанин муз, коме је апостол крстио жену и сина, Азана, осудио је светитеља на смрт. Тако је свети Тома окончao свој земни живот. Пре смрти и он је, као и други апостоли, био чудесно пренет у Јерусалим на погреб Пресвете Богородице. Пошто је стигао касно замолио је да отворе гроб Пречисте, али њено тело не беше тамо. Господ је већ узео своју мајку у наслеље небеско. Тако је свети Тома својим неверовањем утврдио веру у ваксрење Господа, а својом доцњом открио чудесно прослављење Матере Божије.

припремио вероучитељ јереј Зоран Угрешић

ЗАНИМЉИВОСТИ • ЗАНИМЉИВОСТИ • ЗАНИМЉИВОСТИ

ЋАЧКЕ НЕБУЛОЗЕ

- * "Док свилена киша сипи, ми вежбамо физику у екипи. Оцене у дневнику врцају, громови над земљом пущају."
- * "Све на свету пролази као ружа и каранфил"
- * "У Проклетој авлији се ради о стрељању партизана"
- * "Песме постале саставни део његовог (Ракићевог) доручка, ручка и вечере."
- * "Жена се као тема протеже у свим његовим песмама."
- * "Та дела су састављена жудњом за животом."
- * "Природа је проузрокovala све његове песме."
- * "Он живот свих животиња на свету пореди са својим животом."
- * "Купала сам се и пливала у кругу испуњеном ваздухом."
- * "Од свега тога нама остаје луксуз који уживају сви потомци да пажљivo бирамо."

Из писмених задатака ученика
Одабрала проф. Вера Радивојков

ФУЗБАЛ

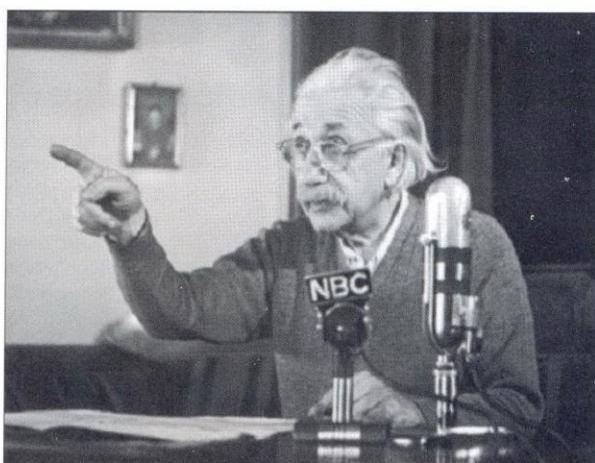
МОЈ РАЗРЕД ВОЛИ ФУЗБАЛ ДА СИГРА
КАДА ПРИМИМО ГО' НАС НИЈЕ БРИГА.
ЈЕР НА ГОЛУ ЈЕ ЂУКА, ЗОВУ ГА СТЕНА
ДОК ЈЕ ОН НА ГОЛУ НЕМА ПРОБЛЕМА
ЈЕР ИСКРЕНО НЕ ЖЕЛИШ МУ ГО НИ ДАТИ,
ОНДА ЋЕ ДА ТЕ ИЗМЛАТИ...
А ИСПРЕД ЊЕГА, ШТОПЕР, ГОСПОДИН ФИНИ
КРЕНИ НА ЊЕГА А И ЗДРАВЉЕ БРИНИ
ФИЛЕ ХИРУРГ И КОСТОЛОМАЦ УЈЕДНО
ЗА ГУРНУТИ МУ КРОЗ НОГЕ - ЖИВОТА НИЈЕ ВРЕДНО
ДРУГИ ШТОПЕР - УГЉА - ЗВАНИ МЕТАК,
НИСИ ГА МОГО ПРОБИ НИ КАД ЈЕ БИО ПЕТАК!
САД ЈЕ ВЕЛИК, ЛОМИ СВЕ ПРЕД СОБОМ
НЕКАД СЕ ПОЗАБАВИ И ПРОТИВНИЧКИМ ГОЛОМ!
ЖЕБА, ТЕХНИКА МУ ДРУГ, А ШУТ МУ КУМ
КАД КРЕНЕ ДА КИДА ЧУЈЕШ САМО ХА ТРШ И КА БУМ
БОЉЕГ ТЕХНИЧАРА НИСИ ВИДО'
СА СВАКОГ ГОЛА ПАУЧИНУ ЈЕ СКИДО'.
А ШПИЦ НАШ, ЛАЖЊАК ИМА ШТО КИЧНУ ЛОМИ
АКО НЕЋЕШ НА РИНГИШПИЛ БОЉЕ МУ СЕ СКЛОНИ,
ЈЕСТЕ ДА ЈЕ МАЛИ И СВАКО ВОЛИ ДА ГА ЗЕЗА
АЛ' НЕ ЗАФРКАВАЈ СЕ С ЛАВОМ КАО ШТО ЈЕ ТЕРЗА.
НЕМАМО РЕЗЕРВЕ СВИ СМО К'О ЈЕДАН
МРЂА, АЦА, БЕЊА СПРЕМНИ СУ ЗА МЕГДАН...

Збрка III-2

МИСЛИ ВЕЛИКИХ ЉУДИ

- * "Људска глупост је вечнија од свемира"
Алберт Ајнштајн
- * "Духовност је дрскост која је стекла образовање."
Аристотел
- * "Знање има границе, док их незнაње нема."
Бранислав Нушић
- * "Лепота је врхунски идеал. Једина краљица која влада свиме, а ником није одговорна."
Шарл Бодлер
- * "У човековом животу извесна је само прошлост јер садашњост не постоји, а будућност ће тек постојати."
Јован Дучић
- * "Онај коме поверите своје тајне постаје господар ваше слободе."
Непознати аутор
- * "Препреке нас не могу зауставити. Свака се препрека савладава одважношћу."
Леонардо да Винчи
- * "Способност мишљења је нешто најдрагоценје у човеку и њу треба свим силама да чувамо и негујемо у себи."
Лав Толстој
- * "Тражити љубав разумом, исто је што и тражити Сунце светиљком."
Непознати аутор
- * "Ниједну тајну нећете боље сачувати од оне коју свако нагађа."
Бернард Шо

Милица Зец III-2
Јовица Бојдановић IV-1

ШКОЛСКЕ ВЕСТИ • ШКОЛСКЕ ВЕСТИ • ШКОЛСКЕ ВЕСТИ

ВЕСТИ

05. септембра 2009. године, у нашој школи одржан је БАЗАР КЊИГА. Ова размена уџбеника и стручне литературе постаје традиционалном.

24. септембра 2009. године, у нашој школи одржано је вече посвећено путовању професора школе и пријатеља наше школе у Солун, Вергину, Метеоре, Крф и острво Видо. Тим поводом организована је изложба фотографија коју је припремила професор Бранислава Павловић, приказан филм који је снимио Бошко Мердановић, пријатељ гимназије, и организован пригодан културно - уметнички програм. Пригодну реч казао је професор Душан Лукић, стихове су говорили ученици Милица Бибић и Срђан Станић, наступио је гуслар из Никшића, Марко Шћепановић, и скупу се бирали речима обратио адвокат из Београда Владимир Божковић.

01. октобра 2009. године, у Галерији слика "Сава Шумановић", представљена је књига протојереја ставрофора хали Ђорђа Воларевића СВЕТИ СРПСКИ БРАНКОВИЋИ. У програму су учествовали хор наше школе под руководством психолога Љубице Радишић и рецитатори Срђан Станић, Дејана Лазковић, Милица Бибић и Војислав Вајагић, а програм је водила Александра Кашичак. О књизи су говорили аутор хали Ђорђе Воларевић, мр. Радован Ђурчић, књижевник Светислав Ненадовић и професор наше школе Душан Лукић. Чланице школског хора су: Миријана Бабић, Наташа Глигоријевић, Милица Бибић, Ана Спасојевић, Сања Ђурић, Маја Мацко, Маја Мишковић, Марина Мишковић, Софија Пантић, Теодора Мердановић, Јована Перић, Александра Јовановић, Живка Јанковић, Александра Пејкановић, Милица Ненадовић, Сузана Хрчек, Биљана Симић, Лидија Стојецки, Драгана Смиљанић, Дајана Посавчић, Ивана Васић, Дејана Манојловић, Николина Момчиловић, Александра Арбутини, Дуња Костић, Александра Марјановић, Тамара Ранђеловић, Сенка Вучковић, Сандра Гачић, Ана Трзин, Инес Папуга, Милица Витас, Александра Станивуковић, Иванчица Видић и Јелена Пејчић. Музичку пратњу уз наступе нашега хора чине Душан Ђирић и Александар Давидовић.

14. октобра 2009. године у цркви светог оца Николаја и црквеној сали одржано је духовно вече посвећено празнику Покров Пресвете Богородице. У програму су, поред нашег хора и музичке пратње, учествовали рецитатори наше школе Марина Мишковић, Милица Бибић, Предраг Терзић, Емилија Грозданић, Тијана Ѓијидић, Милан Чавић, Марко Ђурђак и Јелена Пејчић. Хором и музичком пратњом руководила је психолог Љубица Радишић.

У оквиру Дечије недеље ученици наше школе су учествовали у ТРЦИ ЗА СРЕЋНИЈЕ ДЕТИЊСТВО, представници Ђачког парламента, са професорима Љубицом Радишић и Љубицом Манојловић, присуствовали су пријему код председника општине Шид Наташе Џвјетковић, а у току је хуманитарна акција сакупљања школског прибора за материјално угрожену и незбринуту децу.

ЖУРКА

Дана 03. 10. 2009. год. чланови школског Парламента организовали су журку за ученике наше школе. Журка је одржана у просторијама Русинског дома. Присуствовало је око 250 ученика наше школе, као и бивши ученици. Уз, добру музику, одлично друштво и незабораван провод ученици наше школе жељно ишчекују још једну журку. Место на којем склапамо нова пријатељства, где се можемо забавити и улепшати ѡачке дане.

Милица Зец III-2

ПРОТИВ НАСИЉА

У току ове школске године наставићемо са активностима које се односе на превенцију и сузбијање насиља у школама.

Најбоље ликовне радове на тему "Школа без бола" креирале су ученице: Тијана Ѓујидић 3-1, Бојана Врабац 3-2, и Александра Фајфрић 3-3.

Плакати красе ходнике наше школе и подстичу нас да прихватимо да је живот много лепши без насиља!

Насиље је оту!

ВЕСТИ ИЗ СПОРТА

Ове године у нашој школи одржан је турнир у малом фудбалу.

Учествовало је 16 екипа, тј. 16. разреда наше школе.

У полуфинале су се пласирале следећи разреди:

IV-1 против IV-3 и III-1 против III-3

Након дербија у финале су се пласирале екипе IV-3 и III-1 разреда. Ове две екипе показале су своје фудбалско умеће, те остварили сјајне резултате. Због инцидента овај меч је прекинут у другом полувремену, те је утакмица завршена при резултату 4 : 1 за екипу III-1 разреда. Победничку екипу сачињавају следећи ученици: Дамјан Варничић, Душан Смиљанић, Лазар Ивковић, Милан Чавић, Срђан Станић и Душан Наранчић.

Честитамо свим екипама на учествовању на школском турниру и желимо им много среће у наредним турнирима.

Јовица Богдановић IV-1

ПРВЕНСТВО ШКОЛЕ У КОШАРЦИ

Познато је да се почетком јесени у просторијама Гимназије одржава такмичење у кошарци. Тако ће бити и ове године. У петак 16. 10. 2009. године одиграће се прве утакмице турнира. Фаворити за освајање турнира су ученици IV-3, III-3 или како у животу обично бива фаворит не побеђује увек. Свакако нас очекује занимљив турнир, стога вас позивамо да подржите своје фаворите и учините турнир занимљијим

Александар Момчиловић IV-3

ТРКА ЗА СРЕЋНИЈЕ ДЕТИЊСТВО

На трију су учествовали следећи ученици те су поступили следећи резултат

Ученице:

1. Репајић Кристина I-4
2. Вукашиновић Милана I-4
3. Николић Горана IV-1

Ученици I година:

1. Чавић Никола I-4
2. Ђурђак Марко I-4
3. Киш Пеја I-3

Ученици II година:

1. Кечић Александар II-1
2. Ерак Милош II-1
3. Димитровић Јован II-3

Ученици III година

Техничка школа

1. Милошевић Милош III-4
2. Дураковић Стефан III-4

Ученици IV година

1. Арамбашић Срђан IV-1
2. Новаковић Богдан IV-3
3. Славујевић Славко IV-2

Стони тенис општинско такмичење

Ученици:

- Екипно:
1. Кабић Милан I-2
 2. Марковић Душан I-3

Пласирали се на општинско такмичење

Појединачно:

1. Кабић Милан I-2
2. Марковић Душан I-3
3. Стојаковић Стефан I-3
4. Добријевић Немања I-4

Ученице:

1. Дујаковић Милица I-4
2. Јовановић Јелена I-4

ОКРУЖНО И РЕПУБЛИЧКО ТАКМЧЕЊЕ СЕ ОДРЖАВА У ШИДУ.

Обе екипе су се пласирале на окружно такмичење.

Професор, Личина Радивој

ГИМНАЗИЈАЛАЦ - лист ученика и професора Гимназије "Сава Шумановић", Шид. Уређује Редакционски колегијум:
професори Душан Лукић, Вера Радивојков и Љубица Радишић; ученици: Милица Зеџ, Бојана Врабац (илюстрације), Јовица Богдановић
Технички уредник: Жељко Јовановић; Штампа: Г.Т.П. "ПЛАНЕТА", 20. октобра 31, ШИД; Тел.: 022-711-880, Тел./факс: 714-190
Излазак овог броја омогућила је штампарија "ПЛАНЕТА" ШИД, Парфимерија "CAVALLI" - ШИД

